

Kyseessä on - kuten otsikossakin luvataan - romaanin alku, ei siis kokonainen teksti, vaan vain osa sitä. Olisin innokas kuulemaan minkälaisen ensivaikutelman kirjoitustyyliini ja tarinan aloitus muutenkin teille jätti! Yöllä aika pysähtyi, elämä pysähtyi, kaikki pysähtyi - kaikki paitsi Max. Muhkurainen tyyny pään alla vaihtoi muotoaan liinan sisällä oman tahtonsa mukaan. Max yritti turhaan pöyhentää sitä. Mikään ei tehnyt hänen oloaan mukavaksi. Leo oli jo vaipunut uneen. Hänellä olikin lääkkeet, Maxilla ei. Maxilla ei ollut mitään. Ajovalojen kiila läpäisi huoneen, hiveli seiniä ja kaapin ovia. Max huokaisi syvään. Hän kääntyi kyljelleen, katsoi käsivarttaan, arpeutuneita haavojaan. Sormet nyppivät niitä pimeydessä, nipistelivät jälkiä teinivuosilta. Hän alkoi jo tottua tähän – levottomiin öihin. Hän alkoi tottua hiljaisuuteen, joka laskeutui muiden vaipueissa uneen. Hänen askeleensa olivat ainoa ääni kerrostalon seinien sisällä. Ulkona jokunen auto ajoi talon ohi. Niiden ääni ei kantanut asuntoon asti. Keittiön kello tikitti. Max istui pöydän ääressä, katsoi värähteleviä viisareita. Ne liikkuivat uhkaavasti. Aamu lähestyi, eikä Max saanut unta. Aamu lähestyi ja hän oli väsyneempi kuin koskaan. Päivän valo toi mukanaan elämän ääniä. Max istui keittiössä, katsoi ulos raotetusta ikkunaverhosta ja kuunteli askelten tömähelyä, veden kohinaa ja sanomalehden rapinaa. Leo maalasi olohuoneessa. Max aisti jokaisen siveltimen vedon, jokaisen jäljen, jokaisen ääriiviivan. Hän vei kahvikupin huulilleen. Tuoksu oli ainoa syy sen juomiseen. Se toi kolkkaan asuntoon kotoisan tunnelman. Aamukahvin tuoksu - se tuoksui jokaisessa kodissa. Ei ollut väliä asuiko siellä opiskelijoita, mummoja, pappoja, tai lapsiperheitä, aamukahvin tuoksu oli aina sama. Mikki Hiiri-mukin korva oli rikki. Max oli saanut sen syntymäpäivälahjaksi asuessaan vielä kotona. Julia oli ostanut sen. Se oli ollut hyvä lahja. Niihin aikoihin oli enää vaikea saada hyviä lahjoja. Kukaan ei tuntenut häntä enää. Mukin pohja kilahti tiskipöydän pintaan. Max käveli varoen olohuoneeseen. Hän ei halunnut häiritä Leoa. Taide oli hänen työtään. Parempi pysytellä pois tieltä, kun hän oli luovalla tuulella. Miehellä oli paha tapa vihata töitään ennen kuin oli edes aloittanut. Max rakasti niitä. Jokaista niistä. Niiden läpi hän pystyi näkemään Leon, sen Leon, jota miehen kasvoista ei voinut nähdä. Max käveli olohuoneeseen. Leo pyöritteli sivellintä maalissa. Ajatuksen kaltaisin vedoin hän veti väriä kankaalle. Max ei sanonut mitään, katsoi vain. Mies pureskeli siveltimen päätä ennen kuin teki seuraavan vedon. Maalaus oli abstrakti kuten kaikki Leon tekemä taide. Hän jätti katsojalle vapauden lukea siitä mitä halusi. Se Leossa oli. Koskaan ei voinut olla varma, osasiko häntä lukea oikein. Max astui lähemmäs. Ohut sanomalehti jalan alla rapisi. Leo kääntyi ympäri. - Tykkäätkö? Max nyökkäsi. Mies hymyili. Hänen kasvonsa olivat vahvemmat kuin Maxilla, poskien lommot loivat niille kauniit, veistokselliset varjot. Hänen silmiensä harmaus muistutti sumussa häämöttävää tyhjyyttä. Max istui sanomalehdelle, jäi katsomaan siveltimen vetoja. Maalipisarat tuntuivat kylmiltä räiskähtäessään poskelle. - Oho, Leo hymähti ja pyyhkäisi roiskeen hymy huulillaan. Max oli paljon sirompi kasvoiltaan, kuin hän ei olisi koskaan aikuistunut, miehistynyt. Hän tarttui Leon käteen. Pakotti sen jäämään kasvoilleen. Leon katse muuttui - syveni. Aivan kuin hän olisi nähnyt juuri Maxissa jotain, mitä ei ollut ennen nähnyt. Mies laski toisenkin kätensä kasvoille. Tutut huulet painuivat hänen huulilleen. Max kietoi kätensä Leon ympärille. Hän otti miehen niin lähelle kuin pystyi. Sanomalehti rapisi heidän allaan. Max riisui Leon paidan, hyväili käsillään hänen lämmintä ihoa. Hän halusi oman ihonsa sitä vasten. Hän halusi sen omaksi. He kaatuivat sanomalehdille. Maali tahri heidän kätensä ja hiuksensa. Heidän arpeutuneet kätensä kohtasivat toisensa ja hyväilivät toisiaan. Max maalasi Leon selkää. Hän maalasi käsillään miehen koko vartaloa. Se oli täydellinen. Jääkaappi haisi mädälle. Sen tahriintuneilla hyllyillä röhnötti tomaatti ja vajaa maitopurkki. Max heitti kuorensa sisään muusiksi pehmenneen tomaatin roskiin ja kaatoi paakkuuntuneen maidon lavuaariin. Klöntit lätsähtelivät tiskialtaan pohjalle. Sen hapan haju leijaili keittiöön. Max pidatti

henkeään ja avasi ikkunan. He eivät olleet koskaan oppineet leikkimään kotia. - Täytyy käydä kaupassa, mitä tuon? Max kysyi olohuoneen ovelta. Leo istui jalat ristissä sanomalehtien keskellä ja katsoi valkoista kangasta. Hän piti sivellintä etusormen ja keskisormen välissä, imi sitä kuin tupakkaa. - Maitoa. - Kaadoin juuri yhden juomattoman maidon viemäristä. - Leipää ja jotain sen päälle? - Okei. Lattialla oli kahdet ravan tahrinat, vuosien kuluttamat tennarit. Naulakossa roikkui kaksi takkia, toinen oli Maxin villakangastakki, toinen Leon musta farkkutakki. Max veti tennarit jalkaan ja astui rappukäytävään. Leo halusi aina käyttää hissiä. Yksin ollessaan Max kulki viiden kerroksen portaat jalan. Hän ei tehnyt sitä liikunnan vuoksi. Hän teki sen asuntojen vuoksi. Saadakseen nauttia siitä kiehtovasta ajatuksesta, että jokaisen oven takana oli jotain muuta, jotain Maxille erilaista. Hän ehti kävellä viidennestä kerroksesta neljänteen, kun pysähtyi äkisti. Asunnon ovi oli auki. Sen sisältä kuului ääniä, paljon selkeämpiä ääniä kuin muiden ovien takaa. - Ei siihen! Tuohon! Nuoren naisen, hento ääni käski. Se oli sellainen ääni, joka kuului elokuvissa keijulle tai prinsessalle. - Me puramme sen kohta, sillä ei ole mitään väliä mihin minä sen laitan! Mies vastasi. Maxin oli pakko pysähtyä. Yllättävä uteliaisuus purskahti esiin kuin mädäntyneen tomaatin mehu. Asunnosta kuului lähestyvä korkokenkien kopina. Ovelle käveli lyhyin, mutta varmoin askelin äänensä kauneutta vastaava tyttö. Hänen vartalonsa oli sulavalinjainen, jokainen kohta sopusuhtainen toisen kanssa, kaunis - lumoava. Hänen kasvonsa olivat sirot, pitkät ripset, ruskeat silmät ja punatut huulet. Mustat hiukset laskeutuivat kevyesti harteille. Tyttö seiso i suorassa. Musta, läpikuultava pusero antoi läpi hänen mustat rintaliivinsä. Hän oli kehossaan niin varma kuin pystyi, hän tiesi kyllä kuinka täydellinen se oli. Tyttöä seurasi mies. Lähes yhtä täydellinen kuin seuralaisensa, timantin muotoiset kasvot ja jäätävän siniset silmät. Hänen ilmeensä oli itsevarmuuden kovettama. Max ei ollut varma kuinka vastata siihen. Miehen ryhti sai hänet luhistumaan. - Hei! Tyttö huudahti iloisesti. - Hei, Max vastasi. Ääni väpätti kuin tuuleen joutunut paperi. - Naapuri? Tyttö kysyi. - Näköjään. - Kiva, tyttö hymyili ja ojensi kätensä. Minä olen Aliisa. - Max, Max vastasi ja kätteli tytön pientä kättä. Hänen sormensa olivat kylmät. - Ja tuo on Kyle, tyttö jatkoi viitaten miesystäväänsä. Hän antoi Maxille lyhyen, ilmeettömän hymyn. Max vastasi siihen kohottamalla suupieliään. Jännitys teki hymystä kireän. Hän ei pystynyt katsomaan Kylen silmiin. Hartiat jännittyivät. - Oletko asunut tässä kauan? Aliisa jatkoi. - Pari - kolme vuotta. - Eikö tämä olekin ihan hyvää aluetta? - Ihan hyvä tässä on ollut ainakin tähän asti. - Kiva, tyttö sanoi hymyillen. Hän ei vaikuttanut pelottavalta tai uhkaavalta. Hän vaikutti aidolta. Hänen hymynsä oli lämmin. Max katsoi varoen tytön silmiin. Ne katsoivat häneen uteliaina, avoimina. Ne eivät loistaneet hymyn mukana, kuin ilo olisi päättynyt poskipäihin, ei olisi riittänyt silmiin asti. - Noh, me mennään hakemaan lisää laatikoita alakerrasta, tyttö totesi. Max haistoi Aliisan hajuveden tytön ohittaessa hänet. Vaniljaa ja karvasmantelia. Se oli lämmin tuoksu – mystinen. Kyle loi häneen vielä viimeisen katseen. Max kohtasi miehen siniset silmät. Niiden katse oli kylmä, etäinen. Hengitys katkesi. Max pysähtyi. Hän laski äkkiä katseensa, toivoi miehen tekevän samoin. Kyle kääntyi hitaasti, seurasi Aliisaa alempaan kerrokseen. Heidän askeltensa kaiku kimposi seinästä toiseen. Max veti väristen henkeä. Kiivaasti lyövä sydän jyskytti rintakehää. Hän ei ollut valmis tähän. Hän otti varovaisen askeleen, kääntyi. Max katsoi portaita, lähestyi niitä ja nousi ne takaisin kotiovelle. Hän ei ollut valmis kohtaamaan ihmisiä.